

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobce: M. P.**, zastoupeného Mgr. Vladimírem Náprstkem, advokátem se sídlem Pivovarská 170, 266 01 Beroun, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2012, sp. zn. 182496/2011/KUSK/2, čj. 182496/2011/KUSK-DOP/HRO,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a v celém rozsahu potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Beroun, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 8. 2011, čj. MBE 49038/2011/DOP-Zb, sp. zn. 1640/2011/DOPR. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, zamítl jako nedůvodné námitky

žalobce a potvrdil záznamy 12 bodů ke dni 14. 6. 2011, provedené za pravomocně ukončené přestupky v registru řidičů. Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 12. 2012, čj. 8 A 165/2012-11, věc postoupil místně příslušnému Krajskému soudu v Praze.

Žalobce v podané žalobě po shrnutí dosavadního průběhu správního řízení předně namítá, že napadené rozhodnutí považuje za zcela nepřezkoumatelné, neboť nesplňuje nároky správního rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalovaný se totiž podle žalobce nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce v odvolání namítal jednak nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí, jelikož se správní orgán I. stupně nevypořádal s námitkami žalobce. Pokud jde o vypořádání námítky proti zápisu bodů, správní orgán I. stupně toliko konstatoval, že neshledal žádné pochybení, neboť se jedná o pravomocně skončená řízení a není oprávněn zkoumat zákonnost či správnost pravomocných rozhodnutí a uložených pokut. Dále žalobce v odvolání namítal, že na pokutových blocích ze dne 14. 6. 2011 série xx a série xx a ze dne 27. 7. 2010, série xx, se neshodují části „A“ s částí „B“ těchto bloků. Z částí „B“, na rozdíl od částí „A“, není vůbec zřejmé, za jaký přestupek byly pokuty uloženy, neboť obsahují toliko odkaz na § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011 (dále jen „přestupkový zákon“). Zápisy do bodového hodnocení žalobce byly provedeny pouze na základě částí „A“, kde je odkaz na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Uvedené pokutové bloky proto podle žalobce trpí takovými vadami, že se jedná o nicotné správní akty, přičemž k nicotnosti správního aktu je správní orgán nucen přihlížet z úřední povinnosti. Jak žalobce dále uvádí, v odvolání též namítal, že pokutový blok ze dne 31. 7. 2009 série xx nesplňuje formální náležitosti kladené na pokutové bloky ve smyslu § 84 a násl. přestupkového zákona, neboť z tohoto bloku pouze vyplývá, že byla pokuta udělena podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, který však pouze odkazuje na porušení zvláštního předpisu a nelze z něj proto dovodit, za jaký přestupek byla pokuta udělena. To nelze zjistit ani z důvodu, že tam, kde má být uvedena doba, místo a popis přestupkového jednání, je pouze uvedeno „10:08, 6/1 a xx“. Chybí také jméno a příjmení nadstrážmistra, který pokutu udělil, neboť se zde nachází pouze podpis. Z uvedených důvodů se taktéž jedná o akt nulitní. Žalovaný se s těmito odvolacími námitkami podle žalobce vůbec nevypořádal a jeho rozhodnutí je tak zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné. Nejenže se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami, ale taktéž vůbec neodůvodnil, proč neaplikoval v odvolání citované usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 775/2000, a dokonce naopak nedostatky pokutového bloku ze dne 31. 7. 2009 přičítá k tíži žalobce.

Žalobce dále namítá, že pokud by soud i přes výše uvedené dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, nelze v žádném případě souhlasit s právním názorem žalovaného ohledně kvality vyplňování pokutových bloků a z toho vyplývajících závěrů ohledně záznamů v bodovém hodnocení řidiče. Nesoulad částí „A“ a „B“ pokutových bloků ze dne 14. 6. 2011 a 27. 7. 2010 vypořádal žalovaný s odůvodněním, že na pokutových blocích je málo místa. Podle žalobce však část pokutového bloku „B“ má být v podstatě stejnopisem části „A“ a odlišné údaje na části „A“ jakožto originálu správního rozhodnutí a části „B“ jakožto stejnopisu správního rozhodnutí, jsou zcela nepřípustné. Žalobce opětovně poukázal na to, že z uvedených důvodů představují uvedené pokutové

bloky nicotné správní akty, na jejichž základě nelze ani provést záznam v bodovém hodnocení řidiče. Na podporu těchto tvrzení žalobce odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76, a zdůraznil, že z části „B“ pokutových bloků je zřejmé, že nelze mít za dostatečně prokázané, že se žalobce dopustil přestupků, na základě nichž by měl být proveden zápis do bodového hodnocení řidiče (žalobce). Uvedl-li pak žalovaný ve vztahu k pokutovému bloku ze dne 31. 7. 2009, že „mohl být vyplněn důkladněji“, je takové odůvodnění nepřesvědčivé a zcela nedostatečné. Podle žalobce pokutový blok buď všechny náležitosti má, nebo nikoliv. Nelze připustit, že pokutový blok byl vyplněn nedůkladně, ale zase ne natolik, že by si adresát nemohl domyslet či zjistit, co mělo být obsahem pokutového bloku. Navíc v důsledku již zmíněných vad tohoto pokutového bloku se podle žalobce jedná o správní akt nulitní.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Předně upozornil na to, že podaná žaloba nemá základní náležitosti, neboť byla podána elektronicky, avšak nebyla podepsána v souladu se zákonem o elektronickém podpisu, ani nebyla do 3 dnů potvrzena písemným podáním shodného obsahu nebo předložením originálu. K věci samé pak uvedl, že se s odvolacími námitkami žalobce vypořádal. Jelikož žalobce uvedl pouze konstatování obecná, odvolací orgán věnoval pozornost přezkumu rozhodnutí pouze v tomto obecném rozsahu. Předmětem daného řízení bylo rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu (evidenci) bodů v registru řidičů. Správní orgán I. stupně v případě podaných námitek zkoumá pouze to, zda záznam bodů do registru řidičů byl proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku (po souhlasu s uložením blokové pokuty, který je potvrzen podpisem, se na toto rozhodnutí pohlíží jako na pravomocné, přičemž se vychází z presumpce správnosti správních aktů). Proto si správní orgán I. stupně vyžádal pro své rozhodnutí pravomocné podklady pro zápis do rejstříku řidičů. Přezkoumal podklady, proti kterým podal žalobce námitky a zjistil, že se žalobce dopustil přestupků, za které mu byla uložena bloková pokuta. Konkrétně šlo o pokutové bloky ze dne 14. 6. 2011, kdy byly žalobci zapsány 2 body, blok ze dne 27. 7. 2010, kdy byly žalobci zapsány 2 body a blok ze dne 31. 7. 2009, kdy mu byly opět zapsány 2 body. Ostatní body byly zapsány na základě dalších oznámení o uložení blokových pokut, které však nebyly odvolacími námitkami napadeny a jsou mezi účastníky nesporné. K datu námitek měl žalobce zapsáno celkem 17 bodů. Správní orgány rozhodovaly na základě originálů pravomocných rozhodnutí a své závěry řádně odůvodnily. V případě námitek žalovaný nevede správní řízení k přezkoumání pravomocných rozhodnutí, ale pouze provádí přezkum evidence, zda byl zápis bodů zapsán na základě pravomocných rozhodnutí a v souladu se zákonem. Obdobně se žalovaný vyjádřil i k námitce žalobce, že nebyly zkoumány pokutové bloky a provedeny další důkazy. Doplnil, že pokutové bloky obecně, jako specifický druh rozhodnutí, musí splňovat náležitosti stanovené v § 85 odst. 4 přestupkového zákona, tedy údaje o tom, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena, přičemž zdůraznil, že není třeba uvést slovní popis přestupkového jednání. Pachatel přestupku podpisem, převzetím pokutového bloku a zaplacením pokuty na místě naplní formální a materiální znaky pravomocného rozhodnutí. Oba bloky série xx, na které žalobce upozorňuje, obsahují razítko, podpis, včetně funkce osoby blok vystavující, obsahují popis, přičemž jelikož byly vystaveny společně, popis je pouze na jednom z nich, zatímco druhý obsahuje dostatečnou identifikaci přestupku uvedením příslušného ustanovení zákona. Dále je zde uvedeno jméno, datum narození i bydliště žalobce a datum včetně hodiny spáchání přestupku.

Oba pokutové bloky jsou podepsány žalobcem. Blok série xx pak obsahuje razítko, podpis, včetně funkce osoby blok vystavující, dále popis přestupku, včetně uvedení příslušného ustanovení zákona, jméno, datum narození i bydliště žalobce a datum včetně hodiny spáchání přestupku, blok je podepsán žalobcem. Blok série xx obsahuje razítko, podpis, včetně funkce osoby blok vystavující, včetně uvedení identifikačního čísla, který je dostatečnou identifikací příslušníka, dále obsahuje dostatečnou identifikaci přestupku uvedením příslušného ustanovení zákona, dále je zde uvedeno jméno, datum narození i bydliště žalobce a datum včetně hodiny spáchání přestupku. Blok je taktéž podepsán žalobcem. Všechna rozhodnutí, proti jejichž zápisu byla podána námitka, tudíž obsahují zákonem předepsané náležitosti s ohledem na velikost místa pokutových bloků a situaci při jejich vydávání. Správní orgán I. stupně i žalovaný provedli veškeré důkazy ke zjištění skutkového stavu. Správní orgány nevycházely pouze z „oznámení“, ale provedly zjišťování správnosti evidence bodů na základě pravomocných rozhodnutí a zkoumaly též soulad zapsaných bodů s příslušným přestupkem.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce zopakoval své předchozí argumenty a k posouzení náležitostí žaloby spočívajících v jejím podpisu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, čj. 8 As 89/2011-31, s tím, že úkony učiněné z datové schránky mají vždy stejné účinky jako úkony učiněné písemně a podepsané.

Z předloženého správního spisu zjistil soud následující relevantní skutečnosti:

Dne 17. 6. 2011 správní orgán I. stupně oznámil žalobci, že dosáhl celkového počtu 12 bodů podle bodového hodnocení porušením povinností stanovených zákonem o silničním provozu a vyzval jej k odevzdání řidičského oprávnění.

Dne 27. 6. 2011 podal žalobce v návaznosti na uvedené oznámení námitky, v nichž zejména uvedl, že pokutové bloky ze dne 14. 6. 2011, série xx a série xx, a ze dne 27. 7. 2010, série xx, nesplňují formální náležitosti stanovené v § 84 přestupkového zákona. Není na nich uvedeno, za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, neboť obsahují toliko odkaz na § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona. Náležitosti stanovené v § 85 odst. 4 přestupkového zákona musí přitom rozhodnutí vydané v blokovém řízení dle usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 775/2000 ze dne 12. 4. 2001 vždy obsahovat, aby šlo o správní rozhodnutí. S ohledem na to nemohou být výše uvedené bloky podkladem pro zápis do bodové evidence řidiče. Své námitky pak žalobce doplnil podáním ze dne 17. 8. 2011, ve kterém uvedl, že pokutový blok ze dne 31. 7. 2009, série xx, rovněž nesplňuje formální náležitosti kladené na pokutové bloky, jelikož z něj též pouze vyplývá, že pokuta byla udělena podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, který však pouze odkazuje na porušení zvláštního předpisu, a nelze z něj proto dovodit, za jaký přestupek byla pokuta udělena. Chybí také jméno a příjmení nadstrážmistra, který pokutu udělil.

Rozhodnutím ze dne 25. 8. 2011, čj. MBE 49038/2011/DOP-Zb, sp. zn. 1640/2011/DOPR, správní orgán I. stupně námitky žalobce zamítl a potvrdil dosažený celkový počet 12 bodů. V odůvodnění tohoto rozhodnutí zejména uvedl, že si vyžádal jako podklady pro své rozhodnutí pokutové bloky, které žalobce napadl, a přezkoumal podklady, proti kterým podal žalobce námitky. Na základě toho zjistil, že všechny napadané bloky žalobce vlastnoručně podepsal a potvrdil převzetí dílu „B“. Správní orgán I. stupně při prošetřování zapsání bodů neshledal žádné pochybení. Ve všech případech se jednalo o pravomocně ukončená řízení a body byly zapsány správně podle „Přehledu jednání spočívajícího v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání“, který je přílohou k zákonu o silničním provozu. Mimo jiné též zdůraznil, že v řízeních o námitkách není oprávněn zkoumat zákonnost či správnost pravomocných rozhodnutí a uložených blokových pokut, kontroluje pouze, zda byly za spáchané přestupky uděleny body správně.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 9. 9. 2011 odvolání, v němž namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Dále namítl, že na pokutových blocích ze dne 14. 6. 2011 a ze dne 27. 7. 2010 se neshodují části „A“ a části „B“ těchto bloků a jedná se tedy o nicotné správní akty. Dále pokutový blok ze dne 31. 7. 2009 nesplňuje formální náležitosti kladené na pokutové bloky ve smyslu § 84 a násl. přestupkového zákona zejména proto, že z tohoto bloku pouze vyplývá, že byla pokuta udělena podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, který však pouze odkazuje na porušení zvláštního předpisu a nelze z něj proto dovodit, za jaký přestupek byla pokuta udělena. Chybí také jméno a příjmení nadstrážmistra, který pokutu udělil, jde tedy též o nulitní správní akt.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 9. 2012, sp. zn. 182496/2011/KUSK/2, čj. 182496/2011/KUSK-DOP/HRO (napadeným touto žalobou) odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém rozsahu potvrdil. Jak z odůvodnění tohoto rozhodnutí plyne, žalovaný dospěl k závěru, že bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce dosáhl ke dni 14. 6. 2011 celkového počtu 12 bodů zaznamenaných v registru řidičů v rámci bodového hodnocení za porušení povinností stanovených zákonem. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dále uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno správně na základě spolehlivě zjištěného stavu věci, důkazní materiál je dostatečný a přesvědčivý. Žalovaný zdůraznil, že v řízení o námitkách je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů provedeny v souladu se zákonem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchaným přestupkům. Tyto skutečnosti také správní orgán I. stupně odůvodnil, vyžádal si i relevantní podklady napadených blokových řízení. Žalovaný dále ve svém rozhodnutí k samotným blokovým řízením uvedl, že žalobce pokutové bloky podepsal, a proto lze konstatovat, že byl ochoten pokutu zaplatit. Jako doklad mu pak byly předány díly „B“ pokutových bloků. Pokutové bloky jsou menšího formátu a tím je na nich omezené místo. Jsou na nich předtištěny kolonky k identifikaci přestupce, popisu přestupku, výši pokuty, k podpisu oprávněné osoby, datu a podpisu přestupce, který svým podpisem stvrzuje souhlas se zaplacením pokuty a převzetí dílu „B“ pokutového bloku. Tyto údaje jsou z doložených bloků seznatelné, i když blok z 31. 7. 2009 mohl být vypsán důkladněji. Lze z něho však vyčíst předepsané údaje, tedy osobní údaje přestupce, skutečnost, že se ten dopustil přestupku

dle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona v Berouně dne 31. 7. 2009 v 10:08 hod. Druh přestupku (nepřipoutání bezpečnostním pásem) je vyjádřen pouze údajem „6/1a“, nicméně řidič je povinen znát zákon o silničním provozu, na který je v § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona odkaz, přičemž mu byl bezpochyby druh přestupku objasněn.

Součástí správního spisu jsou též kopie pokutových bloků, jichž se týkají námitky žalobce. V pokutovém bloku série xx ze dne 14. 6. 2011, dílu „A“, je vedle jména a příjmení žalobce, data jeho narození a bydliště, v rubrice „Pokuta uložena za přestupek“ uvedeno „dle §: „22/1 l zák. č. 200/1990 Sb.“, v rubrice „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ pak „8:16 hod., 14. 6. 2011 Beroun, Koněpruská § 6/1a z č. 361/2000 Sb. pásy“. V rubrice „podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby“ je uveden podpis i zkratka funkce. Blok je podepsán i v rubrice přestupce, potvrzení o převzetí dílu „B“ je datováno též dnem „14. 6. 11“. V pokutovém bloku série xx ze dne 14. 6. 2011, dílu „A“, je vedle jména a příjmení žalobce, data jeho narození a bydliště v rubrice „Pokuta uložena za přestupek“ uvedeno „dle §: 22/1 l“. V rubrice „podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby“ je uveden podpis i zkratka funkce. Blok je podepsán i v rubrice přestupce, potvrzení o převzetí dílu „B“ je datováno též dnem „14. 6. 11“. V pokutovém bloku ze dne 27. 7. 2010, série xx, dílu „A“, je vedle jména a příjmení žalobce, data jeho narození a bydliště, v rubrice „Pokuta uložena za přestupek“ uvedeno „dle §: 22/1 l, zák. č. 200/1990 Sb.“, v rubrice „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ pak „27. 7. 10. jízda bez pásů“ a částka 200 Kč jako výše pokuty. V rubrice „podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby“ je uveden podpis i zkratka funkce. Blok je podepsán i v rubrice přestupce, potvrzení o převzetí dílu „B“ je datováno dnem 27. 7. 2010.

V pokutovém bloku série xx, dílu „B“, je v rubrice „uloženo za přestupek“ uvedeno „dle §: „22/1 l zák. č. 200/1990 Sb.“, dále je zde uvedeno jméno a příjmení žalobce (přestupce) a jeho datum narození, blok je datován dnem 14. 6. 2011. Totožně je vyplněn i blok série xx, díl „B“ i blok série xx, díl „B“ (tento blok je datován dnem 27. 7. 2010).

V pokutovém bloku ze dne 31. 7. 2009 série xx, dílu „A“, je vedle jména a příjmení žalobce, data jeho narození a bydliště, v rubrice „Pokuta uložena za přestupek“ uvedeno „dle §: 22/1 l, zák. č. 200/1990 Sb.“, v rubrice „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ pak „6/1a 10:08 RZ: “, a výše pokuty v částce 500 Kč. V rubrice „podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby“ je uveden podpis i zkratka funkce. Blok je podepsán i v rubrice přestupce, potvrzení o převzetí dílu „B“ je datováno dnem 31. 7. 2009.

Krajský soud v Praze se před samotným věcným projednáním žaloby s ohledem na žalovaným vznesené pochybnosti zabýval tím, zda byla splněna podmínka řízení spočívající v existenci řádné žaloby (podání) ve smyslu ustanovení § 37 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce projednávanou žalobu podal do elektronické podatelny Městského soudu v Praze prostřednictvím datové schránky svého zástupce, přičemž žaloba nebyla opatřena elektronickým podpisem. K problematice nezbytnosti opatřit elektronickým podpisem též podání činěná vůči soudu

datovou schránkou se již vyslovila judikatura Nejvyššího správního soudu, který kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 17. 2. 2012, čj. 8 As 89/2011-31, na který ostatně žalobce odkazuje, jasně vyslovil, že *„úkon učiněný prostřednictvím datové schránky, má podle § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný, proto nemusí být podepsaný elektronickým podpisem ve smyslu zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu, ani jej není třeba potvrzovat písemným podáním shodného obsahu či předložením jeho originálu dle § 37 odst. 2 věty druhé s. ř. s.“*. S ohledem na výše uvedené závěry je tedy zjevné, že podmínka řízení spočívající v existenci řádného návrhu na zahájení řízení je v dané věci splněna.

Žaloba byla podána včas a je věcně projednatelná, proto soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud o věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s. bez jednání, jelikož účastníci s tímto postupem vyslovili svůj souhlas.

Krajský soud v Praze se předně zabýval žalobní námitkou žalobce spočívající v tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce v této souvislosti odkázal na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož se v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu *„vedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“*. Vzhledem k tomu, že žalobce napadá rozhodnutí žalovaného jakožto odvolacího správního orgánu, je nutno upozornit též na související ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož *„odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem“*. Požadavky na řádné odůvodnění rozhodnutí správních orgánů pak plynou i z judikatury správních soudů, podle níž je nezbytné, aby se správní orgán v souladu s citovaným ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal se všemi námitkami účastníků řízení, a to takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008-109), v opačném případě může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedené platí samozřejmě i pro odvolací řízení, kdy nevypořádání se s uplatněnými odvolacími námitkami zpravidla rovněž způsobuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dle citovaného ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, čj. 3 As 51/2007-84).

V projednávané věci však soud důvodnost námitky spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí neshledal. Jak plyne ze shora reprodukováného správního spisu, žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl tři základní námitky. Jednak namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jednak rozpor mezi částmi „A“ a „B“ pokutových bloků ze dne 14. 6. 2011 a ze dne 27. 7. 2010 a současně též nedostatek formálních náležitostí u bloku ze dne 31. 7. 2009. Byť se rozsah odůvodnění žalovaného ve vztahu k takto vymezeným odvolacím námitkám liší, podle názoru zdejšího soudu se žalovaný se všemi zmíněnými námitkami odpovídajícím způsobem vypořádal. Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný uvedl, že dospěl k závěru, že rozhodnutí orgánu I. stupně bylo vydáno správně na základě spolehlivě zjištěného stavu věci po posouzení dostatečného a přesvědčivého důkazního materiálu, přičemž si správní orgán I. stupně vyžádal i relevantní podklady týkající se napadených blokových řízení. Žalovaný též výslovně konstatoval, že správní orgán I. stupně zjištěné skutečnosti v rámci svého rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodnil (viz str. 4 napadeného rozhodnutí). Pokud jde o další odvolací námitky žalobce, zde se žalovaný poměrně podrobně zabýval povahou pokutových bloků, kdy mimo jiné uvedl, že díly „B“ se předávají jako doklad přestupci, dovedl také, že napadené bloky všechny náležitosti obsahují, přičemž se podrobněji zabýval pokutovým blokem ze dne 31. 7. 2009 a jeho náležitostmi. Podle názoru zdejšího soudu tedy nelze napadené rozhodnutí žalovaného považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, i když mohlo být samozřejmě v některých částech odůvodněno podrobněji a přesvědčivěji (zejména co se týče vztahu částí „A“ a „B“ pokutových bloků, viz dále). Přestože míra podrobnosti odůvodnění rozhodnutí žalovaného nereflektuje míru podrobnosti námitek žalobce (např. žalobcem zmiňovaný odkaz na usnesení Nejvyššího soudu), ve vztahu ke všem vzneseným odvolacím námitkám je nicméně podle zdejšího soudu z napadeného rozhodnutí seznatelné, z jakých podkladů žalovaný vycházel a jakými úvahami byl při posouzení žalobcova odvolání veden. K tomu je pak nutno ještě poznamenat, že samotný nesouhlas žalobce s některými závěry žalovaného ještě nemůže být dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost.

Ve vztahu k žalobním bodům týkajícím se samotných pokutových bloků a kvality jejich vyplňování je třeba nejprve připomenout, jakými námitkami se vůbec mohou zabývat správní orgány v řízení o námitkách podle ustanovení § 123f zákona o silničním provozu, podle něhož *„nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.“* K takto nastíněné otázce se již ve své judikatuře vyjádřil Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008-44, uvedl, že *„správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán*

veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)“. Předpokladem pro to, aby mohlo být rozhodnutí vydané v blokovém řízení podkladem pro záznam bodů do registru řidičů je splnění základních formálních náležitostí pokutového bloku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2014 čj. 4 As 3/2014-39), přičemž „*k tomu, aby mohl správní orgán provést záznam v registru řidičů, je třeba, aby rozhodnutí o přestupku bylo srozumitelné a aby z něj jednoznačně vyplývaly skutečnosti nutné pro závěr o dosažení 12 bodů. Takovéto skutečnosti nebudou vyplývat typicky z rozhodnutí, které je vnitřně nesrozumitelné nebo rozporné*“. Jinými slovy, ze shora citované judikatury lze dovodit, že správní orgány se v námitkovém řízení nemohou zabývat správností a zákonností aktů orgánů veřejné moci, tedy pokutových bloků, musí však zkoumat, zda tyto bloky splňují základní formální náležitosti pokutového bloku a současně že nejsou vnitřně nesrozumitelné či rozporné.

Požadavky na náležitosti, které musí pokutové bloky splňovat, vychází především z ustanovení § 85 odst. 4 přestupkového zákona, podle něhož „*pověřené osoby jsou povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena*“. Nesplnění těchto základních náležitostí, zejména údaje, za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, žalobce namítal u bloku ze dne 31. 7. 2009. Ani tuto námitku však zdejší soud důvodnou neshledal. Přihlédl přitom především k závěrům plynoucím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20 (které nijak neodporují závěrům žalobcem zmiňovaného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 775/2000), z něhož se podává, že „*při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění... .. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku u něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují*“. Krajský soud v Praze je ve světle citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu toho názoru, že v projednávané věci pokutový blok ze dne 31. 7. 2009 náležitosti plynoucí z ustanovení § 85 odst. 4 přestupkového zákona naplňuje (tedy plyne z něj, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena). Obsahuje jednak údaj, že pokuta byla udělena žalobci, který byl dostatečně identifikován jménem, příjmením, datem narození a bydlištěm, a jednak údaj, kdy mu byla udělena, neboť obsahuje časový údaj „10:08“, který ve spojení s datem vystavení (dne 31. 7. 2009) jednoznačně z časového hlediska jednání žalobce konkretizuje. Uvedena je též RZ vozidla, jímž byl přestupek spáchán. Co se týče žalobcem namítané absence údaje, za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, soud konstatuje, že ani v tomto nesoulad s výše uvedenými požadavky neshledal. Z daného pokutového bloku je zřejmé, že pokuta byla uložena za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l přestupkového zákona, podle něhož

se „přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis“, přičemž citovaný zákon na tomto místě odkazuje na zákon o silničním provozu. Pokud by tímto popis jednání žalobce v bloku skončil, nemohlo by se jednat o určení jednání dostatečně konkrétní, jednoznačné a nezaměnitelné. Nelze však přehlédnout, že posuzovaný blok ještě obsahuje údaj „6/1a“, přičemž ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, na který přestupkový zákon ve výše uvedeném ustanovení odkazuje, stanoví, že „řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu“. Z daného údaje tedy je rozpoznatelné, za jaký přestupek byla pokuta udělena, a jednání, kterým se žalobce přestupku dopustil, tak není možné zaměnit s jakýmkoliv jednáním jiným. Proto dle názoru zdejšího soudu i v tomto údaji předmětný pokutový blok smyslu požadovaných náležitostí plynoucích z ustanovení § 85 odst. 4 přestupkového zákona vyhovuje.

Ve vztahu k navazující námitce žalobce týkající se absence jména a příjmení osoby, která pokutu udělila, lze pak odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20, podle kterého z pokutového bloku musí být zřejmé, kdo ho vypsál, přičemž „ani chybějící podpis policisty na pokutovém bloku nemůže zpochybnit jeho způsobilost být podkladem pro záznam v případě, že je možné z jiných údajů na pokutovém bloku policistu identifikovat, zpravidla z uvedeného jména... .. nebo z identifikačního čísla policisty“. Tomuto závěru odpovídá i žalovanou zmiňované ustanovení § 12 odst. 1 věty první zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, které stanoví, že při provádění úkonu je policista povinen prokázat svou příslušnost k policii služebním stejnokrojem, služebním průkazem nebo odznakem policie, na kterých musí být zřetelně viditelné identifikační číslo. Na předmětném bloku je u oprávněné osoby uveden podpis policisty, zkratka jeho funkce a především i jeho identifikační číslo. Podle názoru zdejšího soudu proto nelze mít pochybnosti o tom, kdo pokutový blok vypsál, neboť tuto konkrétní osobu lze nepochybně jednoznačně ztotožnit.

Pokud pak jde o žalobní bod týkající se nesouladu mezi částmi „A“ a „B“ pokutových bloků ze dne 14. 6. 2011 a ze dne 27. 7. 2010, zde soud především nesouhlasí s názorem žalobce, že část „B“ pokutového bloku je stejnopisem části „A“. Naopak, jak již vyplývá ze samotného označení část (či díl) „A“ a „B“, jde o části jednoho aktu správního orgánu, na které je třeba nahlížet jako na celek. Každá tato část má přitom své náležitosti stanovené příslušným tiskopisem, přičemž předmětnou rubriku (kolonku), která má obsahovat náležitosti stanovené v § 85 odst. 4 přestupkového zákona, tedy komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, obsahuje část „A“. Část „B“ se pak vydává přestupci jako doklad (viz i slova obsažená v části „B“, že tato část platí jako stvrzenka o zaplacení pokuty). Tyto dvě části mají tedy ze samotné logiky věci odlišný obsah a tudíž je třeba je posuzovat jako celek. Pokud náležitosti ve smyslu ustanovení § 85 odst. 4 přestupkového zákona a výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu obsahuje část „A“, je třeba mít za to, že jde o způsobilý podklad pro záznam bodů v registru řidičů. Části „A“ pokutových bloků přitom v projednávané věci nezbytné údaje dle § 85 odst. 4 přestupkového zákona obsahují, žalobce ostatně ani netvrdil, že tomu tak není (výše uvedené

závěry se netýkají bloku série xx, jež však není součástí „výpisu bodového hodnocení“ žalobce. Proto ani tento žalobní bod soud neshledal jako důvodný. K uvedenému lze pak na okraj poznamenat, že odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76, není v daném případě přílehavý, neboť v projednávané věci se správní orgány přesně v souladu se zmiňovaným rozhodnutím nespokojily pouze s oznámením policie, na základě kterého je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, nýbrž si vyžádaly předmětné části pokutových bloků prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán, a v námitkovém řízení rozhodly až na základě těchto podkladů.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, projednávanou žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. s tím, že ve věci úspěšnému žalovanému žádné náklady nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. února 2015

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:

Božena Kouřimová